

Joan Pera

L'AVAR

de **Molière**

direcció **Josep Maria Mestres**

amb

Manu Fullola, **Júlia Barceló**, **Ricard Farré**
Josep Minguell, **Elena Tarrats**, **Alba Florejachs**
Manel Dueso, **Òscar Castellví**, **Xavi Francés**

teatregoya

direcció: josep maria pou

GRUP FOCUS

Què? *L'avar*

Qui? Josep Maria Mestres, Joan Pera, Manu Fullola, Júlia Barceló, Ricard Farré, Josep Minguell, Elena Tarrats, Alba Florejachs, Manel Dueso, Òscar Castellví i Xavi Francés

On? Teatre Goya

Quan? del 9 de febrer a l'1 de maig de 2016

#AvarGoya

@JoanPera_

@ManuFullola

@Barcelo_neta

@RicardFarre

@tarratselena

@castellvifarell

@XaviFrances

TITULARS

Joan Pera abandona la seva faceta teatral més coneguda per interpretar el garrepa més famós de Molière sota la direcció de **Josep Maria Mestres**, amb versió de **Sergi Belbel**. A *L'avar*, Molière demostra el seu perfecte mestratge de l'escriptura teatral.

L'avar és el primer text clàssic escollit per **Josep Maria Pou**, director artístic del Teatre Goya, per ser representat a la sala des que la dirigeix (2008).

L'avar compta amb una gran companyia, composta per Joan Pera, Manu Fullola, Júlia Barceló, Ricard Farré, Josep Minguell, Elena Tarrats, Alba Florejachs, Manel Dueso, Òscar Castellví i Xavi Francés. Poques vegades hem vist un repartiment d'aquestes característiques al Teatre Goya.

L'avarícia defineix Harpagon, un dels personatges dramàtics més universals. Usurer i especulador, aquest home d'edat avançada és menyspreats per tothom. El conflicte entre la hipocresia de les normes morals i la suposada autenticitat dels sentiments protagonitza una comèdia plena de situacions hilarants, però de rerefons tràgic.

Escrit l'any 1699, *L'avar* va ser el darrer text escrit i interpretat per Molière, reconegut autor de comèdia.

SINOPSI

Vidu i terriblement avar, Harpagon vol casar la seva filla Elisa amb Anselm, vell i ric, disposat a prendre-la sense dot; però Elisa vol casar-se amb Valeri, que ha aconseguit entrar a la casa d'Harpagon contractat com a intendent. Al mateix temps, Harpagon i el seu fill, Cleante, rivalitzen per l'amor de Mariana. Per ajudar el seu amo, el criat de Cleante, el Fletxa, roba l'or d'Harpagon. Acusat en fals, Valeri revela el seu amor per Elisa. Aquest tradicional recurs de la confessió acaba desfent el nus de tota la intriga: Anselm descobreix que Mariana i Valeri són els fills que creia perduts en un naufragi. Al final, ambdues parelles de joves podran casar-se i Harpagon quedarà satisfet de recuperar el seu preuat or.

L'AVAR O L'ESCOLA DE LA MENTIDA

Molière deia que el seu principal objectiu era “fer riure la gent honrada”. La comicitat de Molière, però, no es decanta mai cap a l'acudit barat; ben al contrari, prové sempre de l'observació profunda i subtil de la naturalesa humana. Potser és per això que els seus personatges, tot i que ja tenen tres-cents cinquanta anys de vida, ens són tan propers, tan reconeixibles.

El món d'Harpagon, el nostre *Avar*, gira a l'entorn dels diners. Els diners són el seu objecte de desig, la seva passió, el seu amor més profund. Més enllà no hi ha res: el buit. I això ens fa riure. Ens fa riure la por que té que li prenguin el seu tresor. Ens fa riure veure com sospita de tot i de tothom. Com sospita de nosaltres i, fins i tot, d'ell mateix. Ens fa riure veure com pretén comprar els sentiments més purs... Però els dards de Molière no apunten només cap a Harpagon, això seria massa senzill: no és pas gratuït que l'obra porti també un títol alternatiu prou esclaridor: *L'escola de la mentida*.

Aquí els joves enamorats (Elisa i Valeri, Mariana i Cleante) no són uns somiatruites romàntics, ben al contrari, es tracta d'uns éssers molt realistes i molt conscients del poder del diner. Els criats que pul-lulen per la casa (el Fletxa, Mestre Jaume...) i que al principi ens provoquen una certa compassió pel maltractament que pateixen per part d'Harpagon, acaben mostrant també la seva cara més fosca... És com si la *malaltia* d'Harpagon anés contaminant l'ambient i agafés altres formes: egoisme, indiferència, intolerància, insolidaritat... quan s'encomana als éssers que estan sota el seu cercle d'influència.

Crec que ara i aquí, en aquesta part privilegiada del món on ens ha tocat viure, ens farà molt bé sentir com Molière ens alerta dels perills d'acumular riquesa i no compartir-la. Ens farà molt bé, perquè, si parem bé tots els sentits, descobrirem que el que s'acumula i no és comparteix sovint són moltes més coses: el saber, la il·lusió, l'amor... la vida. I això només comporta una cosa: estar sol (o mal acompanyat!).

Ah, i vull agrair al *gran* Joan Pera la seva entrega, la seva complicitat, el seu compromís i la seva generositat liderant aquesta *gran* companyia (i dic *gran* per nombrosa, cosa força insòlita en els temps que corren!) que, com el mestre Molière, només pretén fer bé la seva feina, tot “fent riure la gent honrada”. Ni més ni menys.

Josep Maria Mestres

L'AVAR DE MOLIÈRE

50 anys de vida de teatre donen per molt. He fet un llarg camí en els escenaris en tots els gèneres: humor, drama i comèdia, que el públic coneix abastament i valora o ha valorat segons el seu criteri. No es pot dir que hagi començat la casa per la teulada ni que la meua experiència em concedeixi carta blanca per a vel·leïtats teatrals, però potser sí que em concedeix la gosadia d'afrontar la interpretació d'un clàssic tan important com Molière i, concretament, *L'avar*.

El somni de tot actor. Un text i un personatge cabdals en la història del Teatre Universal.

Quina il·lusió i quina temença. Un repte molt important per a mi que he assumit amb tot el respecte, la serietat i disposició de què sóc capaç. Amb tot l'entusiasme a flor de pell i engrescat com un principiant m'he llançat a l'estudi d'un personatge que em descobreix, assaig rere assaig, les xacres i les virtuts de la condició humana. Un Harpagon conseqüent per l'avarícia, la ira, l'esglai, la por, la concupiscència, el dolor, la passió... i tot servit amb un fons de comicitat aspre i intemporal, sorgida de la crítica i la sàtira dels costums del seu temps, que és també el nostre.

Em preocupa que quan vegeu el resultat del nostre treball no us interessi més la interpretació que pugui fer d'un personatge com l'Avar... sinó que hagi sabut transmetre al públic la complexitat d'aquest home, dominat per una avarícia que posa per damunt de tot: l'amor pels diners.

Voldria aconseguir, un cop més, que el teatre sigui l'expressió del poble que critica i defuig els vicis personals i els mals usos de la societat.

I, si ho aconseguim, no serà pas mèrit meu, només. Una gran feina la fa un gran equip. Grans, perquè són uns grans professionals, i grans també perquè tots hem dirigit els nostres esforços cap a una mateixa direcció. Agraïxo en aquesta bona feina el bon enteniment de Josep Maria Mestres, com a excel·lent director, l'adaptació de Sergi Belbel, la companyia d'esplèndids companys, amb la gran professionalitat de Focus que durant tants anys m'ha donat suport. I a Josep Maria Pou, director del Teatre Goya, per l'estima que m'ha demostrat. Per a tots ells, els meus adverbis són superlatius; i els anomeno a tots perquè, sigui quin sigui el resultat, vull deixar constància que ha estat una bona feina, una gran feina, de la qual sempre em sentiré orgullós.

I dono les gràcies, i això és obligat, al públic que durant 50 anys sempre ha estat al meu costat i que, ara, amb *L'avar*, em podrà veure amb un registre potser... potser... diferent.

Estic delerós que us agradi.

Joan Pera

Jean-Baptiste Poquelin, Molière (París 1622 – París 1673)

Autor, actor i director d'escena de teatre complet per excel·lència. Com a autor, jugava amb tota la gamma d'efectes còmics, des de la farsa més pallassa fins a la psicologia més elaborada. Les seves obres, en què abordant un defecte de la ment o de la societat retrata personatges que esdevenen estereotips, són veritables obres d'art. Molière va aconseguir donar un impuls fonamental a la comèdia en el teatre, considerada fins llavors un gènere menor.

Inicis

El 1643 va fundar l'Illustre-Théâtre amb la comediant Madeleine Béjart, i esdevé "Molière". En el seu cas, el gust pel joc escènic precedeix l'escriptura.

Les seves tragèdies van tenir poc èxit i el 1645 la companyia va desaparèixer. Durant la dècada següent va recórrer la província francesa amb una nova companyia itinerant. Els seus espectacles còmics van obtenir gran èxit i el 1658 el grup va tornar a París. En aquesta època Molière va començar a escriure, primer farses i ben aviat comèdies, com *L'Étourdi* (1654) i *Le dépit amoureux* (1656).

El 1658 la companyia debuta davant la Cort. La bona acollida de les seves primeres comèdies els permet compartir la sala del Palais-Royal amb els comedians italians. La glòria arriba amb l'èxit triomfal de *Précieuses ridicules* l'any 1659.

Glòria

Des de llavors, les creacions se succeeixen a ritme constant, sota la protecció del rei Louis XIV. Molière esdevé un autor venerat i envejat; i el 1664 es converteix en el mestre de cerimònies de les festes de la Cort, en què combina comèdia, música i ballets.

Però *L'École des femmes* (1662) és acusada de blasfèmia i el 1664 els devots impedeixen la representació de *Tartuffe*, en què Molière exposa els efectes perjudicials d'una devoció hipòcrita i fanàtica.

El seu *Dom Juan* (1665), la història d'un llibertí, és a dir, d'un home lliure de costums i pensament, provoca un nou escàndol; mentre que *Le Misanthrope* (1666) rep una acollida relativa. Entre 1668 i 1670, *L'Avare* i *Le Bourgeois gentilhomme* esdevenen veritables èxits. El 1672, *Les femmes savantes* són un fracàs.

A partir de 1666, la salut de Molière s'agreuja i l'any 1673, en el transcurs d'una representació del *Malade imaginaire*, obra en què l'autor es burla dels metges i de l'entusiasme del seu personatge per la medicina, Molière emmalalteix. Mor aquell mateix vespre a la seva residència parisenca.

Molière va crear la companyia més famosa de París, la de l'Hôtel de Guénégaud, en què artistes de gran talent van trobar l'oportunitat de formar-se i convertir-se en grans noms de l'escena. Set anys després de la seva mort, el 1680, el rei va reunir aquesta companyia i la de l'Hôtel de Bourgogne per fundar la Comédie-Française.

MOLIÈRE autor

A diferència de Corneille i Racine, Molière creava les seves obres per a ell mateix i actors als quals coneixia i dirigia. Mestre de les subtils del llenguatge, Molière pensava en la manera en què les rèpliques serien dites i en el joc que acompanyaria la dicció de text. A l'excepció dels prefacis que precedeixen l'edició d'algunes de les seves obres, Molière només va escriure per a teatre. Era un autor-actor, tal com Shakespeare ho va ser abans que ell.

El seu estil va evolucionar al llarg del temps, igual que la seva concepció de la comèdia. Sense perdre el gust per les entremaliadures, Molière va anar integrant inquietuds personals i qüestions filosòfiques als seus textos, tot reivindicant la preocupació per la veritat.

MOLIÈRE actor

Com a actor, Molière era un artista excepcional, una bèstia d'escena tant en l'àmbit de la comèdia com de la tragèdia. Al llarg de la seva carrera, va regalar magnífiques interpretacions de personatges que havia escrit per a ell mateix, com l'Harpagon de *L'Avare*, l'Alceste de *Le Misanthrope* o el Mascarille de *Les précieuses ridicules*.

Fonts: Enciclopèdia Larousse i Encyclopaedia Britannica

http://www.larousse.fr/encyclopedie/personnage/JeanBaptiste_Poquelin_dit_Moli%C3%A8re/133609

<http://www.britannica.com/biography/Moliere-French-dramatist>

Josep Maria Pou,
director artístic del Teatre Goya

“Fins ara, al Teatre Goya només havíem fet clàssics contemporanis, com *Truca un inspector* o *Els nois d’història*. En aquesta temporada hem apostat per un clàssic indiscutible com és *L’avar* de Molière.”

“En aquest espectacle Joan Pera canvia radicalment de gènere i incorpora un personatge tan difícil de fer com l'*Harpagon*, que han interpretat els més grans actors del món. Crec que en Joan està en l'època i en el moment necessari per fer un gir brusc de 180° als seus espectacles habituals.”

FITXA ARTÍSTICA

Autor **Molière**

Traducció **Sergi Belbel**

Direcció **Josep Maria Mestres**

Repertiment

Joan Pera	<i>Harpagon</i>
Manu Fullola	<i>Cleante</i>
Júlia Barceló	<i>Elisa</i>
Ricard Farré	<i>Valeri</i>
Elena Tarrats	<i>Mariana / Clàudia</i>
Josep Minguell	<i>Sr. Anselm</i>
Alba Florejachs	<i>Frosina</i>
Manel Dueso	<i>Mestre Jaume</i>
Òscar Castellví	<i>Fletxa / Bridecivada</i>
Xavi Francés	<i>Mestre Simó / Bacallà-Sec / Comissari</i>

Escenografia **Pep Duran**

Vestuari **María Araujo**

Il·luminació **David Bofarull**

Espai sonor **Alex Polls**

Caracterització **Àngels Palomar-Marqués**

Ajudant de direcció **Israel Solà**

Ajudant de vestuari **Marian García**

Direcció de producció **Amparo Martínez**

Cap de producció **Maite Pijuan**

Producció executiva **Raquel Doñoro**

Regidoria **Blai Pera**

Sastressa **Olga Fibla**

Perruqueria **Alicia Dvorska**

Construcció d'escenografia

Estudi-Taller d'escenografia Jorba-Miró

Tractament pictòric d'escenografia

Taller d'escenografia Jordi Castells

Confecció vestuari **I.T.**

Cap tècnic del teatre **Moi Cuenca**

Prensa **Anna Casasayas i Marta Ferrà**

Màrqueting i comunicació **Publispec**

Disseny gràfic **Santi&Kco**

Agraïments **Montse Colomer**

Una producció de **Focus**. Durada **2 hores i 10 minuts**

Col·laboren amb el spectacle

JOSEP MARIA MESTRES, *director*

Llicenciat en Ciències de l'Educació per la Universitat de Barcelona i en Interpretació per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Ha estat membre de la companyia Zitzània Teatre (1990-98), membre fundador de la companyia Kràmpack (1994-97) i director-fundador de l'Aula de Teatre de la Universitat Pompeu Fabra (1995-99).

Ha dirigit espectacles com *Amor & Shakespeare*, de William Shakespeare, amb dramaturgia de Guillem-Jordi Graells (Teatre Grec i Teatre Poliorama, 2015); i *Frank V*, de Friedrich Dürrenmatt (Teatre Lliure Montjuïc, 2015); *M.A.R.I.L.U.L.A.*, de Lena Kitsopoulou (La Seca - Espai Brossa, 2014); *La cortesia de España*, de Lope de Vega (Naves del Español - Matadero, 2014); l'acte inaugural del Tricentenari 1714/2014 (La Seu Vella de Lleida, 2014); *Llibertat!*, de Santiago Rusiñol (TNC, 2013); *Dispara / Agafa tresor / repeteix*, de Mark Ravenhill (Teatre Lliure Montjuïc, 2013); *Senyoreta Júlia*, de Patrick Marber (Teatre Romea, 2012); *Purgatorio*, d'Ariel Dorfman (Naves del Español - Matadero, 2011); i *Un mes al camp*, d'Ivan Turguénev (TNC, 2011); *Duda razonable*, de Borja Ortiz de Gondra (2010); *Almuerzo en casa de los Wittgenstein (Ritter, Dene, Voss)*, de Thomas Bernhard (Teatre Romea, 2010); *Nit de reis*, de William Shakespeare (TNC, 2010); *Un marit ideal*, d'Oscar Wilde (Teatre Goya, 2009); *La casa dels cors trencats*, de Bernard Shaw (TNC, 2009); *La infanticida / Germana Pau*, de Víctor Català (Teatre Romea, 2009); *Cancun*, de Jordi Galceran (Teatre Borràs, 2008); *Converses amb la mama*, de Jordi Galceran a partir del guió cinematogràfic de Santiago Carlos (Teatre Capitol, 2008); *El maletí o la importància de ser algú*, de Mark Ravenhill (TNC, 2007); *El ventall de Lady Windermere*, d'Oscar Wilde (TNC, 2007); *El barbero de Sevilla - Bohemios*, de Nieto i Giménez (Teatro de la Zarzuela, 2007); *Baraka!*, de Maria Goos (La Latina, 2006); *Paradís*, de Jordi Galceran i Esteve Miralles (Teatre Condal, 2005); *Un matrimoni de Boston*, de David Mamet (Teatre Lliure, 2005); *El otro lado de la cama*, de David Serrano, versió de Roberto Santiago (Teatro Amaya i Teatre Apolo, 2004); *El tinent d'Inishmore*, de Martin McDonagh (TNC, 2003); *Romeu i Julieta*, de William Shakespeare (Teatre Lliure Montjuïc, 2003); *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà (TNC, 2002); *23 centímetres*, de Carles Alberola i Roberto Garcia (Teatro Reina Victoria, 2002); *Tot Lloïl*, de Lloïl Bertran, Guillem-Jordi Graells i Josep Maria Mestres (Teatre Poliorama, 2001); *23 centímetres*, de Carles Alberola i Roberto Garcia (Teatre Poliorama, 2000); *No és tan fàcil*, de Paco Mir (Teatre Capitol, 1999); i *Cantonada Brossa*, de Joan Brossa (Teatre Lliure, Gràcia, 1999); *Salvats*, d'Edward Bond (Teatre Lliure Gràcia, 1998); *Fum, fum, fum*, de Jordi Sànchez (Teatre Romea, 1997); *Klowns*, de Joan Montanyès i Josep Maria Mestres (Teatre Lliure, 1997); *Dakota*, de Jordi Galceran (Teatre Poliorama, 1996); *Kràmpack*, de Jordi Sànchez (Teatre Villarroel, 1994); *Yvonne, princesa de Borgonya*, de Witold Gombrowicz (SAT, 1993); *La Lloïl, un xou ben viu*, de Lloïl Bertran, Guillem-Jordi Graells i Josep Maria Mestres (Teatre Condal, 1993); *La infanticida*, de Víctor Català (Teatre Romea i Teatre Lliure, 1992); *Feminista*, de Santiago Rusiñol (Teatre Romea, 1992); i *Reivindicació de la senyora Clito Mestres*, de Montserrat Roig (Teatre Romea, 1991).

JOAN PERA

Va debutar com a actor professional el 1965 amb *Prohibido suicidarse en primavera*, d'Alejandro Casona; i va obtenir el seu primer èxit de crítica l'any següent, amb l'estrena d'*Historias del Zoo*, d'Edward Albee dirigit per Hermann Bonin. La seva exclusiva dedicació al teatre va començar amb *Gual*, amb qui va interpretar textos de Jean Paul Sartre, Bertolt Brecht, Eugene Ionesco o Luigi Pirandello, entre d'altres. Al llarg de la seva carrera com a actor ha interpretat obres del repertori clàssic català d'autors com Pitarra, Segarra i Rusiñol, entre d'altres.

D'entre els muntatges en què ha participat, cal destacar *Primera Historia d'Esther* de Salvador Espriu (Teatre Grec, 1977); *Adrià Gual i la seva època o Vent de garbí i una mica de por* de Maria Aurèlia Capmany, amb direcció de Salvat (Teatre Romea, 1967); *Aigües Encantades* de Puig i Ferrater (Teatre Grec, 1977); *Urfaust* de Goethe al Paraninf de de Barcelona (1983); *Tiempo de Espadas* de Jaime Salom, amb direcció de Josep Maria Loperena (1982).

Allunyat dels escenaris durant una temporada, en què va enfocar la seva trajectòria com a intèrpret a la televisió, el 1991 va tornar al teatre amb *La mort* de Woody Allen i *No et vesteixis per sopar*, de Marc Camoletti amb direcció de Ricard Reguant. El 1994 va protagonitzar junt amb Paco Morán *La extraña pareja*, de Neil Simon, dirigida i adaptada per Àngel Alonso. El muntatge es va convertir en un autèntic fenomen teatral que va romandre en cartell durant més de cinc anys i va suposar el Rècord Guinness mundial de major número d'entrades venudes per una funció teatral (14.797 espectadors). El 1999 i de nou al costat de Paco Moran i Àngel Alonso va protagonitzar *La jaula de las locas*, pel qual va rebre el premi Especial Teatre BCN per la seva aportació a la comèdia a Catalunya. El trio Pera, Moran i Alonso va tornar a triomfar l'any 2002 amb *¡Mamaaaá!*, una comèdia de Jordi Sànchez i Pep Anton Gómez. El seu darrer treball amb Paco Moran va ser *Matar al presidente* (Teatre Condal, 2004); de Francis Veber amb direcció d'Àngel Alonso.

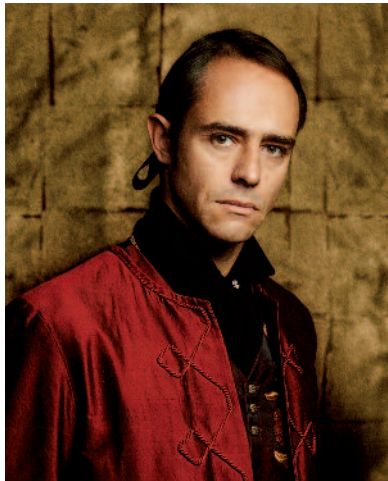
Els seus últims treball teatrals han estat el remake de *La Extraña Pareja* (Teatre Condal, 2014); *Don Juan Tenorio* (2013); *Sí, primer ministre*, dirigida per Abel Folk (2013); *Violines y Trompetas*, amb direcció de Miquel Gorriz (Teatre Borràs, 2012); *Visca els nuvis*, una adaptació del mateix Pera de l'obra de Jan de Hartog (Teatre Condal, 2011); *Woody i jo*, un text del qual va ser autor i intèrpret (Triu Teatre, 2010); *La doble vida d'en John*, de Ray Cooney, dirigida per Àngel Llàcer (Teatre Condal, 2010); *La Glòria del Mercat*, un text propi dirigit per Víctor Muñoz i Calafell (Teatre Condal, 2009); *El Joc dels idiotes*, de Francis Veber (Teatre Condal, 2008); *Òscar, una maleta, dues maletes, tres maletes*, dirigida per Abel Folk (Teatre Condal, 2007).

El 2015 li fou concedida la Creu de Sant Jordi "per ser considerat un dels més populars en el món de l'espectacle a Catalunya des d'un sentit de l'humor genuí".

MANU FULLOLA

Llicenciat en Art Dramàtic en l'especialitat d'Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. També ha realitzat stages al Rose Bruford College (Londres), a l'École du Théâtre National de Strasbourg i a l'Acadèmia de Teatro de Minsk (Bielorússia).

Els seus darrers treballs teatrals han estat: *La photo de papa*, de Stephan Wojtowicz dirigit per Panchika Velez (2012); *Veritat-mentida*, dirigit per emilià Carilla (Teatre Lliure, 2005); *Fashion, feeling, music*, de Lluís Hansen dirigit per Esteve Ferrer (2002); *Don Juan* de Molière dirigit per Ariel Garcia Valdés (2001); *El jardí dels cirerers*, d'Anton Txékhov dirigit per Joan Ollé (2001); *Don Gil de Alcalá*, dirigit per Jaume Melendres (2000); i *Platonov*, d'Anton Txékhov dirigit per Laurent Gutmann (1999), entre d'altres.

JÚLIA BARCELÓ

Llicenciada en Art Dramàtic en l'especialitat d'Interpretació de Text a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre.

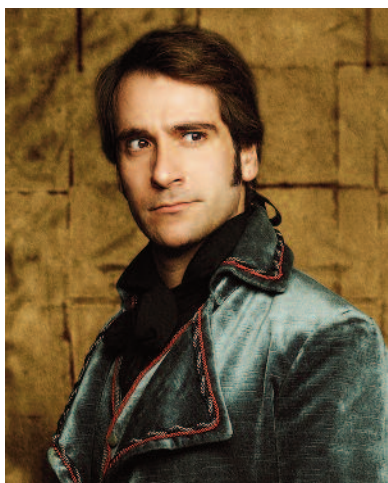
Els seus darrers treballs en teatre han estat: *Filla del seu pare*, versió lliure de Hedda Gabler dirigida per Pau Miró (Temporada Alta 2015); *La cena del Rey Baltasar* de Calderón de la Barca, dirigit per Hermann Bonnín (Festival Almagro, 2015); *No feu bromes amb l'amor* d'Alfred de Musset, dirigit per Natalia Menéndez (TNC, 2015); *Quietud salvatge*, adaptació lliure de *Terra Baixa* d'Àngel Guimerà de La companyia Solitària (Círcol Maldà, 2014); *La Cortesía de España* de Lope de Vega, dirigit per Josep Maria Mestres (Las Naves del Español – Matadero, 2014); *La Noche Toledana* de Lope de Vega amb direcció de Carlos Marchena (Teatro Pavón, 2013); *Un llop fugint d'un eixam de trons. Una antologia dels imparables*, dramaturgia i direcció de Jordi Faura i Abel Coll (Teatre Romea, 2010); i *La Dama de Reus* d'Ambrosi Carrion, direcció de Ramon Simó (TNC, 2008-09).

RICARD FARRÉ

Llicenciat en Art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona (ESAD) i productor d'audiovisuals, ràdio i espectacles per l'Escola de Mitjans Audiovisuals de Barcelona.

En teatre ha format part dels espectacles *L'Avar* de Molière, dirigit per Josep Maria Mestres (Teatre Goya, 2015); *Bluf* de la Cia La Calòrica (Sala Beckett, 2015); *Balneari Maldà* d'Els Pirates Teatre (El Maldà, 2015); *L'hort de les Oliveres*, dirigit per Xavier Albertí (Teatre Nacional de Catalunya, 2015); *Nit de Reis*, dirigit per Adrià Aubert (Biblioteca Nacional de Catalunya, El Maldà 2014-2015); *Línies* de Marília Samper (Teatre Lliure, 2014); *Estripar la terra* de Josep Maria Miró (La Seca-Espai Brossa, 2014); *El Cantador* dirigit per Xicu Masó (Teatre Nacional de Catalunya, 2014); *Onze.Nou.Catorze* dirigit per Pere Planella (Born Centre Cultural, 2014); *Perduts a la Viquipèdia* (Teatre Romea, 2014); *Els Guapos són els Raros* (Teatre Gaudí, 2013) i *El senyor de les Mosques 2.0* dirigit per Abel Coll (Versus Teatre 2010), entre d'altres.

JOSEP MINGUELL

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Estudis de cant amb Roy Hart a Londres. Becat per l'INAEM, assisteix a classes d'interpretació amb Ernie Martin i al H.B. Studio de Nova York, on el conviden al Actor's Studio. Membre fundador del Teatre Lliure i també de Teatre Bis i Teatre de Calaix, companyies en les que ha treballat com actor i director d'escena. D'entre les més de quaranta obres en les quals ha participat, destaquen *L'escola dels bufons*, de Ghelderode; *Roses roges per a mí*, de Sean O'Casey; *La cacatua verda*, de Schintzler; *Mahagony*, de Brecht; *Edip Rei* de Sòfocles; *Sonata a Kreutzer*, de Tolstoi; *La Tempestat* i *Molt soroll per a no res*, de Shakespeare; *Mort accidental d'un anarquista* de Darío Fo; *L'ansietat del guardaespalles* de Javier Maqua; *Espectres*, d'Ibsen; *El botí* de Joe Orton; *Les tres germanes*, de Txèkhov; *Oleanna* de David Mamet; *Casa de nines* d'Ibsen; *Pigmalió*, de Bernard Shaw; *El Gran Inquisidor*, de Dostoievski; *Els nois d'història*, d'Alan Bennett; *Senzillament complicat* de Thomas Bernhard i *La gavina* de Txèkhov, entre d'altres.

Guardonat amb els premis Ciutat de Barcelona de Teatre 1981 per *Mort accidental d'un anarquista*; l'Artur Carbonell del Festival Internacional de Sitges 1986 per *El fetitxista*; i de l'Associació d'Espectadors de Reus 1991 per *El camí de la Meca*.

ELENA TARRATS

Inicia la seva formació artística a l'escola de teatre musical Memory de Barcelona. Actualment, està immersa en la investigació de la creativitat en acció mitjançant el mètode *Keep Moving* de Mercedes Boronat.

Al teatre ha participat al musical *Mar i cel*, de Dagoll Dagom (Teatre Victòria, 2015); *Joc de miralls*, d'Annie Baker dirigit per Juan Carlos Martel (Teatre Lliure, 2015); als micromusicals *Si quieres dulce no pidas calamares* i *Campamentos*, de David Pintó i Marc Sambola (2014); els musicals *Generació de merda (Un musical de llum i de color)*, de Xavi Morató i música de Gerard Sesé (Jove Teatre Regina 2014); *Tot és fum. L'amor en cinc intents*, dirigida per Míriam Escurriola i amb música de Clara Peya (Grec 2013 Festival de Barcelona); i els texts *Onze.nou.CA* *Torze(1714)*, dirigit per Pere Planella (Born C.C i gira, 2014); *El último día de Febrero* (2012-2013) i *Espriu són sis* (2013), ambdós de la companyia La Hydra; *Límits*, de la companyia L'aviador (Sala Beckett i gira, 2012); *Hora a las tres*, de Marta Solé Bonay i direcció de Marc Vilavella (2012); i *Dreamin and rappin*, dirigit per Moisès Maicas (2011).

ALBA FLOREJACHS

Llicenciada en Interpretació pel Col·legi del Teatre de Barcelona (1997) i l'Institut Superior de Arte de la Habana (2000). També ha cursat tallers d'interpretació i creació, dansa-teatre i mim corporal.

D'entre els seus últims treballs en teatre cal esmentar *La nit d'Helver*, dirigit per Pavel Bsoněk (Sala Àtrium, 2016); *Bluf*, dirigit per Israel Solà (Sala Beckett, 2016); *Desdèmona*, dirigit per Martí Torras (Sala Muntaner, 2015); *Losers*, escrit i dirigit per Marta Buchaca (La Villarroel, 2014-2015); *L'any que ve serà millor*, dirigit per Mercè Vila Godoy (gira per Espanya, 2013); *Assassinat a Atrium*, dirigit per Jordi Casanovas (Flyhard, 2013); i *Hop! Era*, dirigit per Jordi Purí i Toni Albà (Gira per Espanya, 2003), entre d'altres.

MANEL DUESO

Llicenciat en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona. També ha cursat tallers d'interpretació, dramàturgia i clown.

Com a director ha treballat als següents espectacles teatrals: *19.06 Afirmatiu* (Teatre Lliure, 2015); *Mata'm* (Grec 2014 Festival de Barcelona); *Txèkhov in love* amb textos d'Anton Pàvlovitx Txékhov (Sala Muntaner, 2011); *Misteri de dolor* d'Adrià Gual (TNC, 2010); *Dublin Carol* de Connor McPherson (Sala Beckett, 2008-2009); *Les criades* de J.Genet (Sala Muntaner, 2008); *Anitta Split* de Josep Julien (Grec 2006); *El presoner de la segona avinguda* de N. Simón (Teatre Villarroel, 2005); *El beso de la mujer araña* de M.Puig (Teatre Romea, 2005) i *Fortuna accidental*, text de Manel Dueso (Teatre Villarroel, 2004).

Com a actor, ha intervingut a muntatges com *Plató ha mort*, escrit i dirigit per Manel Dueso (Teatre Romea, 2015); *Luces de bohemia*, de Valle Inclán, dirigit per Oriol Broggi (Grec 2011 Festival de Barcelona); *El dia del profeta* de Joan Brossa, dirigit per Rosa Novell (TNC, 2008); *En Pólvora* d'Àngel Guimerà, dirigit per Sergi Belbel (TNC, 2006); i *L'hort dels cirerers* d'Anton Pàvlovitx Txékhov, dirigit per Lluís Pasqual (Teatre Lliure, 1998); entre d'altres.

ÓSCAR CASTELLVÍ

Llicenciat en Interpretació de Teatre de Text a l'Institut del Teatre de Barcelona.

Els seus darrers treballs en teatre han estat *Soliloquejar amb algú* de Roger Torns (2015); *A house is not a home* de Pau Masaló (Fira Tàrrrega 2015); *Toc toc* de Laurent Baffie (Club Capitol, 2013); *No parlis amb estranys*, d'Helena Tornero (TNC, 2013); *L'ombra al meu costat*, de Marília Samper (TNC, 2012); *Roaming món*, de Joseph Danan i direcció de Jordi Prat i Coll (Grec 2011 Festival de Barcelona); *A una nena nua llepa-li la pell, llepa-li la pell a una nena nua* de Marc Artigau (Teatre Lliure, 2010); *Lluny de Nuuk*, de Pere Riera (TNC, 2010); *A mi no em diguis amor*, de Marta Buchaca (TNC, 2010); *Submergir-me en l'aigua*, d'Helena Tornero amb direcció de Marília Samper (Institut del Teatre, 2008); *El Tartuf*, de Molière amb direcció de Ramon Vila (Institut del Teatre, 2007); i *Terrífic*, d'El Tricicle (1992), entre d'altres.

XAVI FRANCÉS

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre.

D'entre els seus darrers treballs destaquen *Sobre el fenomen de les feines de merda* de Joan Yago, dirigit per Israel Solà (Tantarantana Teatre, 2015); *Bluf* de Joan Yago, dirigit per Israel Solà (Temporada Alta 2014); *Els Eufòrics* de Marc Angelet i Pep Pla, dirigit per Pep Pla (Grec 2014 Festival de Barcelona); *El Triomf de la Fonètica* de Martí de Riquer, dirigit per Israel Solà (TNC, 2014); *eGo* de Marc Angelet (Sala FlyHard, 2013); *La Nau dels Bojos* de Joan Yago, dirigit per Israel Solà (Grec 2013 Festival de Barcelona); *Ekstraordinarnyy* de Joan Yago (Espai Lliure, 2012); *L'Editto Bulgaro* de Joan Yago, dirigit per Israel Solà (Grec 2012 Festival de Barcelona); *Dos punkis i un Vespino* de Marília Samper i Llätzer Garcia, dirigit per Marília Samper (Teatre Gaudí, 2011); *Els Nois d'Història* d'Alan Bennett, dirigit per Josep Maria Pou (Teatre Goya, 2008); i *Aquesta Criatura* de Joël Pommerat, dirigit per Antonio Simón (Grec 2008).